

Ige: Lk.10,29-37

Kik azok, akiknél vannak otthon a családban kamaszok? Kik azok, akik még előtte vannak ennek az időszaknak? Szép számmal vagyunk. Ma elsősorban nekünk szól Isten Igéje. Máris előre bocsátom, hogy nem vagyok a téma szakértője, sőt magam is nevelésre, eligazításra szoruló érintett vagyok. Hogyan bánjak kamasz gyerekeimmel?

Jézus elmondott erre egyszer erre egy nagyon izgalmas történetet. Ment egy ember gyanútlanul a Jeruzsálem és Jerikó közötti úton, ami köztudottan veszélyes út volt. Ott egy rablótámadás áldozata lett. A támadás vad volt, gyors és különös kegyetlenséggel elkövetett.

Fekszik egyedül, kifosztva, csúffá téve. A helyzetet nehezíti, hogy már-már úgy tűnik, hogy egy lélek sem jár arra. Azt érzi, hogy nincs remény. Aztán mégis léptek zaját hallja. Talán a támadók jöttek vissza? Nem. „Jön valaki, történetesen egy pap, akiben bízhatok. Ő meg fog menteni engem.”- zakatol a fejében. De akkor mit lát? Az illető, akiben bízott, átmegy a másik oldalra. Vissza se néz. Ilyen nincs! Elment. Nem tudja maga sem, hogy a sebei vagy a szíve fáj jobban. Közben a nap süt, a homok éget. emberünk az ájulás határán van.

Újra lépteket hall. Talán mégis van remény? „Ő majd segít rajtam, kinyújtja a kezét felém. Ő egy egyszerűbb ember, egy lévita.” De mit lát? Ő is átmegy a másik oldalra. „Hogy hihettem egy percig is, hogy segít? Hányszor becsaptak már? Hányszor csalódtam már?” Fekszik és várja az elkerülhetetlennek tűnő halált.

De akkor megint léptek zaját hallja. Már oda se néz. Nem is akar már reménykedni. De a léptek közelednek. Kicsit felemeli a fejét, aztán visszaejti. „Á, egy olyan ember, akit az én népem megvet, csak egy samáriai. Mit várhatok tőle? Talán még egyet rúg belém.” Ekkor vizet érez a szájában, sebeire gyógyító olaj csordul, aztán gyengéd kezek kötözik be szó nélkül. A valóságot csak kábultan érzékeli. De tudja, hogy megmenekült. Perceken belül úton van egy szamar hátán egy közeli szálláshely felé. Csak később tudja meg, hogy azon az éjszakán megmentője a teljes kezelés árát előre kifizette a szállásadónak. Feltétel és ellenszolgáltatás nélkül segített.

Hadd fordítsam ezt a történetet most le kamasz gyermekeink életére. Az életük egy veszélyes útszakaszhoz érkezett. Sokszor kelnek útra önállóan, és sokszor akarva, akaratlanul támadások érik őket. Találkoznak vad, gyors és kegyetlen támadásokkal, amelyeket társaiktól kapnak, vagy éppen attól a közösségtől, amelynek tagjai. De találkoznak egészségtelen, torz és gonosz hatásokkal, amelyek a monitorokon, képernyőkön keresztül jutnak be a fejükbe és szívükbe. Ezek lassabban, de erőteljesen hagyják helyben őket.

Kívülről talán nem látszik rajta sérülés, de ilyenkor egyedül érzi magát, kifosztva, csúffá téve, csalódottan. Ráadásul, talán akire eddig számított, az sem állt most mellé. Remény és reménytelenség között csapong. (Egyszer: „Sikeres és boldog felnőtt leszek.” Máskor: „Értéktelen vagyok, semmire nem vagyok jó.”)

Hallja-e a lépteidet, aki épp jókor érkezel? Pedig talán nem is kért tőled segítséget, még ellenséges is volt veled. Mégis, oda tudsz-e állni segíteni neki?

Hadd hangosítsalak ki benneteket: „Igen, segítek én, de nagyon elfoglalt vagyok. Túlzsúfolt napirendem mellett, örülök, hogy önállósodik, és nem kell mindig a kezét fognom. Sokszor nem is érdemli meg, hogy segítsek rajta, mert olyan szeretetlenül viselkedik.”

Emlékezzünk csak rá, hogy mit tett a samáriai a bajba jutottal?

1. Nem vette elő a határidő naplóját és írta be három nap múlva a bajba jutottat, hanem a segítsége azonnali volt. Akkor, abban a helyzetben a bajba jutott volt számára az első és legfontosabb. Milyen a mi fontossági sorrendünk? hányadik helyen vannak a gyermekeink? Ezt nekünk kell eldönteni, mert különben háttérbe szorulnak, és úgy fogják érezni, hogy nem törődünk velük. Mivel az élet kiszámíthatatlan, nem építhetünk arra, hogy végtelen lehetőségünk lesz még velük foglal-

kozni! Minden alkalmat ki kellene használnunk, akár előre terveztük, akár tizenévesünk szükséglete hívja fel rá a figyelmet.

2. A samáriai nem küldetett a bajba jutottért egy szakembert (támogató szolgálat tagját) és nem akarta letudni a dolgot csupán pénzel vagy ajándékkal. Mert a bajba jutottnak ott, akkor éppen rá volt szüksége. Kedves Szülő társaim! Fontos a tanító, fontos a lelkész, fontos a nevelési tanácsadó, a pszichológus, a szakember, de nem pótol bennünket szülőket a gyermekeink számára. Leginkább ránk van szükségük. Az ajándékok lehetnek jók, de ha magunk helyett, a kitüntetett figyelmünk helyett adjuk súlyos hibát követünk el. Nem lesz tőle boldog. Mert nem erre volt szüksége.

3. A samáriai nem azt mondta, hogy szeretlek téged, de most mennem kell. Nem is simogatta meg, aztán lelépett. Mi gyakran azt gondoljuk, hogy elég annyi a gyermekeinknek: „Nagyon szeretlek!” Ez is fontos, de kevés nekik. Egy ölelés, simogatás? Az is fontos, de kevés.

4. Ha azt akarjuk, hogy képes legyen megállni a világban, boldog legyen, és ne szorongjon, hogy jó döntéseket tudjon majd hozni, akkor sok időt kell adnunk neki. A samáriai ezt tette.

Mihez kell annyi idő? Mert mire el tudja mondani égető kérdéseit, mire szavakba önti azokat, mire bátorságot gyűjt hozzá, mire bizalma lesz hozzánk => mind időbe telik. A helyzetet, a légkört nekünk kell megteremtünk, legyen az játék, utazás, éjszakába nyúló beszélgetés az ágya mellett. Ez mind idő. De megéri, mert a gyermekeink élete múlik rajta.

Hadd mondjak el egy történetet. Az Amerikai Haditengerészetnek volt egy pilótája, Charles Plumb. Vietnámban 75 bevetést élt túl, amikor lelőtték a gépét. Plumb ejtőernyővel ért földet. 6 évig volt börtönben Vietnámban. Sokkal később egyszer egy étteremben ebédelt a feleségével, amikor egy pincér elé állt. A pincér tudta, hogy ki ő és mi történt vele. „Honnan tudja mindezt?” – kérdezte. „Én hajtogattam össze az ejtőernyőjét.” – válaszolta a pincér. Éveken keresztül ez az ember a hajó fenék egy kis szobájában egy nagy asztalon rendezte az ernyők vásznait, igazgatta a selymeit. Mindez láthatatlan időigényes munka volt, de közben a kezében tartotta a pilóták életét.

Nekünk ez a dolgunk. gyermekeinknek szükségük van ernyőre. Lelki, mentális, hitbeli, érzelmi ernyőre. a kezünkben van az ernyőjük. csak akkor fog működni a kellő időben, ha mi precízen, gondosan hajtogatunk. Ehhez pedig idő kell.

Gondoljunk csak arra, hogy a biblia milyen tisztelettel beszél a gyermekekről: az Úr örökösének nevezi őket. Jézus: „Senki sem tilthatja el őket tőlem.” Isten számára ők egyedülállóan fontosak.

Érezniük kell, hogy a mi számunkra is azok. Milyen kevés serdülőnek van része ebben az érzésben, nem gondoljátok?

De hogyan tegyem meg, amikor én is kifosztottnak és sebzettnek érzem magam. Tudnod kell, hogy Jézus magáról is beszél ebben a történetben. Ő az, aki hozzánk lép, felemel, biztonságba visz. Ő, a lenézett, kóbor názáreti ácslegény. Ő. akire eddig rálegyintettél, nem értél rá. Ő ráér veled foglalkozni, sebeidet bekötni, hogy te is megtehesd teljesen és igazán a gyermekeddel.

„Menj el és hasonlóképpen cselekedjél!” Ámen

Lomentné Szopkó Tünde lelkész